

פחד דוד

פרשת
בלק
י' תמוז
תשע"ו
827

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 19:10 | 19:18 | 19:26 | 19:27

מוצאי שבת 20:27 | 20:29 | 20:31 | 20:28

רבינו תם 21:03 | 21:00 | 21:04 | 21:01

משכיל לדוד

עצת ה' היא תקום

ישראל זכו להיגאל ממ"ט שערי טומאה ולהיכנס למ"ט שערי טהרה מכיון ששמרו את עיניהם מלהביט במראות הטומאה ולפיכך זכות זו עמדה להם להיגאל ולהינצל מאותה גלות. ועל כך כתב הצדיק רבי שלמה מרדומסק זצ"ל, בספרו 'תפארת שלמה', שיעקר קדושתו של האדם תלויה בשמירת עיניו, שכלל ששומר את עיניו מלהביט במראות אסורות, הוא מתקדש ומתעלה במעלות התורה והיראה. לפיכך נאמר (במדבר טו, לו) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". ופירוש דברים אלו שהעיניים והלב הינם סרסורי עבירה (במד"ר ב) אשר גורמים לאדם לחשוב מחשבות רעות עד כדי זנות.

ולפי דברים אלו, אנו מבינים מדוע בלק פונה לבלעם ואינו מסתפק בכוחותיו הוא בכדי להכשיל את עם ישראל, כיון שידע שכאשר עם ישראל היו במצרים שהיא מקור הזוהמה והטומאה, הם שמרו על טהרת עיניהם לבל יכשלו במראות אסורות ולכן זכו לגאולה. אם כן טהרת עיניהם של עם ישראל, היא זו העומדת להם לזכות, ומצילה אותם מכל צרה וצוקה. וידוע מדברי המפרשים שטהרת עיני ישראל גרמה להם להיות מצוינים ומובדלים מן המצרים בג' דברים - שלא שינו שמם לבושם ושפתם (פסיקתא זוטרתי שמות ו, ו), דהיינו שהקפידו על צניעות וטהרת הלבוש, שלא ניבלו את פיהם בדברי הבל שיש בהם גילוי עריות, ואף מקור שמותיהם היה קדוש וטהור ומשום כך זכו להיגאל ממצרים.

אם כן משום ידיעה זו, בלק מקדים את זו ההקדמה לבלעם, על מנת להודיעו שכוח פרישותם של עם ישראל מן העריות בהיותם בארץ מצרים עמד להם לגאולתם, על כן צריך למצוא תחבולה מתוחכמת כיצד להחטיאם, ובכך להסיר מעליהם את שכנית ה'.

ונראה להוסיף עוד רמז בדברי בלק לבלעם, שהמילים 'הנה כסה' עולים בגימטריא עם הכולל כמנין המספר מאה ארבעים ושש, וזה בגימטריא כנגד המילה 'עיניו'. ופירוש הדברים שכיון שעם ישראל כיסה את עיניו מלהביט בדברים אסורים הנובעים מארציות וגשמיות, זכו המה לנצח את אויביהם. ובלק פונה לבלעם שתשום העין בבקשה שיחבור אליו על מנת להכשיל את עם ישראל, שיתכן שמשום שיש לו עין אחת שתומה, על אף שפגם בגילוי עריות, מכל מקום יתכן ועינו השתומה אשר לא פגמה בראייה אסורה, תעמוד לו כזכות לגבור על עם ישראל שאף זכותם עומדת להם מכוח שמירת העיניים.

והמתבונן יראה שהקב"ה הכניס גאווה בלב בלעם, על מנת שלא יקבל מיד את עצתו של בלק, אלא יחפש תחילה לקללם על מנת שמתוך רצונו לקללם, ימצא את עצמו מברכם. כמו כן, היה בזה להראות לבני ישראל עד כמה אויביהם מנסים לכלותם בכל הדרכים האפשריות - בגלוי ובסתר בקללות ובברכות, וכל כך גדול רצונם לפגוע בישראל, עד שעושים שלום ביניהם לשם כך, אך על אף זאת, הקב"ה ברחמי מצילנו מידם. ועל כך כתוב בישעיה (ח, ט) "עוצו עצה ותופר, דברו דבר ולא יקום, כי עמנו א-ל". וכן כתוב בתהילים (לג, יא) "עצת ה' לעולם תעמוד, מחשבות ליבו לדור ודור".

"וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ והוא יושב ממלי". (במדבר כב, ה)

למקרא דברי הפסוק מתעוררת תמיהה, מדוע בלק פונה לבלעם ומציינו באוזניו את העובדה שעם ישראל יצא ממצרים, הלא עובדה זו היתה ידועה וברורה לכל, כיון שקדמו ליציאת בני ישראל ממצרים עשר מכות, אשר על ידם נתפרסם שמו של הבורא ברוך הוא בקרב העמים כולם (שמות ט, טז). כמו כן, כאשר הקב"ה קרע לבני ישראל את הים, כל העמים נתייראו ופחדו מכוחו של ה' יתברך אשר הנהיג את עמו באותות ובמופתים (שם טו, יד).

ולאור כל זאת תמוה אפוא, מדוע בלק ראה לנכון לציין את העובדה שעם ישראל יצא ממצרים, בזמן שענין זה היה כבר ברור ונהיר לכל.

כמו כן צריך ביאור מהי הלשון האמורה בפסוק "הנה כיסה את עין הארץ", הרי עם ישראל היה עם קטן שרק חמישים ממנו זכה לצאת ממצרים, אם כן לשון זו אינה תואמת את מציאותו של עם ישראל באותה עת, ואינה מתארת אותו באופן הנכון.

והנה חז"ל (תנחומא בלק י"א) אומרים שבלק היה משפך גדול יותר מבלעם, וכוחות טומאה רבים היו לו פי כמה מבלעם. ואם בלק היה כל כך גדול בכוח טומאתו, מדוע הוצרך לשלוח שליחים לבלעם על מנת שייאות לקלל את עם ישראל, בזמן שהיה יכול לעשות זאת לבדו בכוח טומאתו. וכפי שמצינו, בלק היה צריך להשפיל את כבודו לצורך בקשה זו ולהבטיח לבלעם הבטחות רבות על מנת שישכים לבצע את המשימה לקלל את בני ישראל. ולכאורה בלק היה יכול לחסוך מעצמו את כל הטרחה והבושה, בכך שהיה מקלל את בני ישראל בעצמו מבלי לבקש את עזרת בלעם.

ושאלה זו מתעצמת עוד יותר לאור העובדה שבלק ידע שבלעם היה נביא לגויים, ובודאי שהקב"ה לא יתן בידו לקלל את עם סגולתו אשר בחר בהם מכל העמים ונתן להם את התורה, אם כן קשה כיצד בלק היה בטוח בעצמו שבלעם יוכל לקלל את עם ישראל למרות שבדרך ההיגיון יש לסבור שהקב"ה ימנע זאת ממנו.

ונראה ליישב קושיות אלו על פי האמור בספר 'שמע ישראל' אשר מביא את דברי רבי משה מדייני, המסביר את דבריו של בלק. בלק אמר (במדבר כב, ה) "הנה עם יצא ממצרים", הנה עם ישראל יצא מארץ מצרים שהיא מקור הטומאה והזוהמה, על כן נקראת מצרים 'ערוות הארץ' משום גילוי העריות שיש בה. ולמרות שבני ישראל היו מצויים בתוך ארץ זימה זו, "הנה כיסה את עין הארץ", דהיינו שהם כיסו את עיניהם הארציות והגשמיות מלהביט באלו המראות האסורים.

והנה בלק ידע שבמקום שיש ערווה, שכנית ה' מסתלקת, וניתנת למשמיות רשות להשחית, על כן ביקש בלק להחטיא את בני ישראל במראות אסורות ולטמא את עיניהם, אך לא יכול היה להם, כיון שבני ישראל הרגילו עצמם לשמור את עיניהם עוד מימי היותם בארץ מצרים השטופה בגילוי עריות. ועם

הילולא דצדיקיא

- י - רבי דוד חסין
- יא - רבי צבי הירש בעל העטרת צבי
- יב - רבינו יעקב בעל הטורים
- יג - רבי אלחנן וסרמן הי"ד
- יד - רבי יוסף מטראני
- טו - רבי חיים בן עטר זיע"א
- טז - רבי עמנואל משעלי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לא עליך המלאכה לגמור

באחד הימים בא לפניי אדם וסיפר לי שהוא עובד בכיר בחברה אמריקאית גדולה אשר מעסיקה אלפי עובדים ושוויה עומד על כמה עשרות מיליארדי דולרים. אולם כעת החברה נתונה במצוקה ועל כן הוא התאמץ להגות תוכנית גאונית אשר תציל את החברה מפילה.

כך פרש בפניי את תוכניתו המלאה על כל פרטיה, והתייעץ עימי באשר לסיכויי הצלחתה.

האמת היא שבתחילה לא הבנתי דבר מפרטי התוכנית המסובכת, ומהמעט שכן הצלחתי להבין התברר לי שעומד לפניי אדם חכם מאד, שלא בחינם הגיע להיות מעובדיה הבכירים של החברה.

לאחר שהאיש פרש בפניי את כל התוכנית, שאלתי אותו: "ומה יקרה אם התוכנית שלך לא תצליח כפי שאתה מקווה?"

האיש ענה לי ללא היסוס: "רבי דוד, כבר חודש אני עובד על התוכנית הזו, והיא תצליח!"

"בעזרת ה' התוכנית תצליח" אמרתי לו, "אבל בוא נצייר לעצמנו הרגע תמונת מצב בלתי נעימה שהתוכנית לא מצליחה, והחברה נופלת. נסה לחשוב - מה יקרה אז?"

האיש חשב מספר רגעים, ואחר כך ענה

לי: "גם אם התוכנית לא תצליח בגלל בעיות החברה הקשות או בגלל חוסר המזל שרודף את החברה בזמן האחרון, לי עצמי - יהיה סיפוק אישי ורוגע נפשי מכך שעמלתי ומצאתי פתרון נכון לבעיית החברה, וחוסר הצלחת התוכנית כבר אינו תלוי בי, אלא בחברה עצמה".

כששמעתי את דבריו לקחתי לעצמי מוסר גדול, שגם אנו צריכים לשרת את ה' ולנסות למצוא פתרונות חכמים ונכונים לניסיונות החיים שלנו.

אולם, גם אם לבסוף הפתרונות שמצאנו לא יוצאים אל הפועל או מתגלים כלא מתאימים - נדע שאת השתדלותנו בדבר עשינו, ונוכל לבא רגועים ושלווים לעולם העליון. כפי שמובא בדברי חז"ל: "לא עליך המלאכה לגמור" (אבות ב, טז).

יהודי צריך לעבוד את ה' ולהשתדל ככל יכולתו לעשות את מעשיו כפי הצורך, אולם עליו להשאיר בידי הקב"ה את הביצוע הסופי ואת ההצלחה במעשיו כי ללא עזרתו - לא יתבצע דבר ולא יצא לפועל.

ראייה למרחקים

באחת השנים יהודי יקר העיד בפניי עדות נאמנה על מעשה שארע עם כ"ק אבא זיע"א, אשר עוררה אותי להתחזקות רבה.

זה היה סיפורו:

אדון לוגאסי הי"ו בא לפני אבא זיע"א וביקש

ממנו בתחנונים שיעניק לו ברכה לפרנסה ברווח ובקלות. אבא, שהכיר וראה במצוקתו הקשה הורה לו ללכת למקום מסוים, שם הוא ימצא מעטפה עם כסף, והוסיף ואמר לו שהאדם שאיבד את המעטפה כבר אינו זקוק לה, ועל כן הוא רשאי ליטול את המעטפה לעצמו.

כפי שידוע לכל, אבא זיע"א היה ספון בביתו במשך עשרות שנים ולא יצא מפתח הבית כלל, ואיך אם כן ידע על מעטפת הכסף המצויה באותו מקום? אלא אבא ידע על כך משום גודל צדקותו ומשום מדרגתו הגבוהה שזיכתה אותו לראות למרחוק ולידע על המתרחש במקום אחר.

מר לוגאסי שמע לעצתו של אבא זיע"א והלך לאותו מקום, ובדיוק כפי דבריו של אבא הוא מצא במקום מעטפה מלאה בכסף שעזרה וסייעה לו במצוקתו הגדולה.

לשמע סיפור מופת זה התרגשתי מאד. גם אבא זיע"א לא היה משופע בממון כלל, ולמרות זאת הוא לא חשב על עצמו. דאגתו לזולת הייתה תמיד בראש מעייניו, ומסיבה זו אבא הורה למר לוגאסי שייטול את המעטפה לעצמו ולא חשב להשתמש בה לצרכיו האישיים.

כמו כן אין כל ספק שראייתם של הצדיקים למרחוק הינה דבר מופלא. משום דבקוּתם בתורה ומשום מעלתם הגדולה - בכוחם לראות למרחוק ולהבחין בדברים שאין בכוחו של אדם מן השורה להבחין בהם כלל. גם אבא זיע"א זכה בזכות תורתו העצומה לראות למרחוק, ולסייע ליהודי בעת צרתו.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

נהגו לזמר על השולחן בשבת קודש זמירות ופיוטים.

והטעם לכך על פי המבואר במדרש על הפסוק "ברח דודי", כשישראל אוכלים ושותים ומברכים ומשבחים ומקלסים להקב"ה, הוא מקשיב לקולם ומתרצה.

ועוד אמרו חז"ל "שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו משלחנו של מקום". ובגלל המוני העם שאינם בני תורה - תקנו לומר זמירות.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זהיה שארית יעקב". (מיכה ה-1)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על חסדי השי"ת שעשה עם ישראל, בכך שנתן בלבו של בלעם לברך את ישראל, שהוא מענין הפרשה כששני הרשעים בלק מלך מואב ובלעם הרשע ביקשו לקלל את עם ישראל, ולבסוף נמצא מברך.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שומע ושותק

מי שהוא רגיל בשתיקה ניצול מכמה עבירות, מחניפות וליצנות ולשון הרע ושקרים וגדופים. כי כשאדם מחרף ומגדף אותו, אם יענה, יוסיף לדבר לו כפלים.

וכך אמר החכם: אני שומע דבר הרע ואני שותק, אמר לו: ולמה, אמר להם: אם אשיב ואענה למחרפי, אני ירא שאשמע חירופים אחרים יותר קשים מן הראשונים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בעזיבת התורה נפרצה החומה

יש להקשות כיצד בני ישראל חטאו בחטא העגל, הרי הם המתינו למשה רבנו במשך ארבעים יום תמימים בשקט ובסבלנות, ומדוע דוקא ביום הארבעים סבלנותם לא עמדה להם והם נכשלו בחטא העגל שמפירותיו הבאשים אנו ממשכים לאכול עד ימינו אנו. ואחת הסיבות שבשלה נוהגים אנו להתענות ב"ז בתמוז, היא העובדה שביום זה עם ישראל חטאו בעגל, וככפרה על כך אנו מקפידים להתענות ביום זה בכל הדורות כולם, על מנת למחוק את אותו רושם נורא של חטא זה, אשר מהווה קטרוג על בני ישראל במשך כל הדורות.

כן מציינו שביום זה של "ז בתמוז נפרצה החומה בירושלים, פרצה אשר הובילה לבסוף לחורבן בית המקדש, ומשמע מכך שיום "ז בתמוז הוא בבחינת יום פורענות עבור עם ישראל מכוח זה שעם ישראל חטא בחטא העגל. והנה התורה משולה לחומה, כיון שהיא שומרת ומגינה על עם ישראל, וכאשר נפרצה החומה, דהיינו שעם ישראל הרפו ידיהם מן התורה ועזבוה לאנחות, כבר ניתנה למשחית רשות להשחית, וקצרה הדרך עד לחורבן. כמו כן המילה 'חומה' היא מלשון חמה, להודיע על הכעס והחרון אף שהיא לקב"ה על בני ישראל, על כך שעזבו את תורתו ולא הותירו בידי כל ברירה אלא להחריב את בית השכינה.

כן נראה לומר שהחומה נפרצה דוקא ביום "ז בתמוז ולא בכל יום אחר, היות והתאריך "ז עולה בגימטריא כמנין המילה טוב, ובהיות שאין טוב אלא תורה, אזי כשעם ישראל עזבו את התורה, נפרצה החומה, כדי לרמוז לעם ישראל בשל מה התחילה הפורענות ונחרב הבית.

ויש לנו לדעת ששורש החורבן נעוץ בחטא העגל אשר גם הוא ארע ביום "ז בתמוז, ויום זה של חטא העגל הוא בבחינת אתחלתא דפורענותא, ועליו ממשך ונסמך חורבן הבית. ויש לנו להבין ולדעת כיצד בני ישראל הגיעו לחטא בחטא נורא זה אשר תוצאותיו ההרסניות ממשיות ללוות אותנו בכל דור ודור, וכי יעלה על הדעת שאדם החרד לדבר ה' מבטן ומלידה יחליט להיכנס לכנסיה ולהשתחוות לצלם עבודה זרה, וכשם שמציאות זו רחוקה ואינה עולה על הדעת, כך קשה כיצד בני ישראל באו לידי הקמת דמות עבודה זרה ועבדו אליה.

ונראה ליישב שתי קושיות אלו. לעיתים אדם רוצה לנסות ולבדוק את עצמו עד היכן מגיעה מידת התגברותו העצמית. ומענין זה מציינו אנשים המתגרים בגורלם תוך שהם מחרפים נפשם ומסכנים את עצמם, הכל על מנת לבדוק את קצה גבול היכולת שלהם. לא פעם אנשים הולכים אל מותם כאשר הם מותחים את החבל יותר מדאי, אך כל זה לא מונע בעדם לסכן את עצמם בכדי לבדוק מהו המקסימום שהם מסוגלים לו. והדבר ניכר ביותר בענפי ספורט שונים, שבהם אנשים צוללים לעומק רב או קופצים לגובה, מהלכים על חבלים דקים, צונחים צניחה חופשית, והכל בשם האומץ ומבחן מידת היכולת. והמתבונן מן הצד תמה בינו לבין עצמו כיצד אדם זה שם את נפשו בכפו רק בשביל לצבור שיא נוסף, הרי התנהגותם היא בבחינת התגרות במות כפשוטו, וכיצד אינם מפחדים לנהוג באופן שכזה.

ונראה לומר שבכל אדם קיימת תחושה פנימית הלוחשת לו - לי זה לא יקרה, אמנם רבים לפני לא הצליחו לשרוד את הטיפוס על הר האורורסט, אך אני בחושי המחודדים אצליח לצלוח את הסכנה ולהימנע ממנה.

ואף כשבני ישראל חיכו למשה רבנו במשך ארבעים יום שירד מן השמים, ניסו המה לבדוק את עצמם האם הם מסוגלים לחיות ולהתקיים ללא מנהיג רוחני שינחה ויורה להם את דרכם וללא התורה הקדושה, לפיכך בני ישראל התרפו ולא המתינו לירידת משה עם לוחות הברית, ובהיות שהסירו את מחשבתם ודעתם ממשנה רבנו ומן התורה הקדושה, באו לידי הקמת עגל מסכה.

ויש בזה ללמדנו שעל האדם להכיר ולדעת את כוחותיו מול חולשותיו, ולא לנסות לבדוק את עצמו בדברים שאינם מסוגל להם, ומשום כך צריך האדם להתרחק מן הניסיון ולא להכניס עצמו לתוכו, כי מי יודע אם אכן כוחותיו יעמוד לו לעמוד בזה הניסיון. ומבקשים אנו מידי יום ביומו "ואל תביאנו לידי ניסיון", שלמרות שהקב"ה אינו מנסה את האדם בניסיון שאינו יכול לעמוד בו, מכל מקום אסור לו לאדם ללכת ולהכניס עצמו בכוח למצב של ניסיון.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

יש אדון ללשון

"וישם ה' דבר בפי בלעם ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר"
(במדבר כג. ה)

אמר רבי אלעזר בן פדת משום רבי חנניה:

מפני מה ערך בלעם הרשע את דעתו לקלל את ישראל? כסבור שעל ידיו יוצאין ישראל ממצרים, ועל ידיו נתנה תורה לישראל. וכיון שראה שיצאו ישראל על ידי משה ותורה נתנה על ידי משה, מיד היה עורך בלבו סדרין של קללות לקלל את ישראל. עליו אמר שלמה "לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון". לאדם מערכי לב - זה בלעם הרשע שהיה עורך עליו סדרין של קללות, והקב"ה אטם את פיו והפכן לברכה, שנאמר "וישם ה' דבר בפי בלעם".

ורבי יונתן אמר: מסמר של ברזל קבע לו בגרונו, רצה לברך - מניחו, רצה לקלל - אינו מניחו.

(פתרון תורה")

שרשים איתנים

"כי מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו". (במדבר כג. ט)

להודיעך שנאתו של אותו רשע, שמתוך ברכותיו אתה יודע מחשבותיו.

למה הוא דומה? לאדם שבא לקוץ את האילן; מי שאינו בקי - קוצץ את הענפים, כל ענף וענף ומתייגע והפיקח מגלה את השורשים וקוצץ.

כך אמר אותו רשע; מה אני מקלל לכל שבט ושבט? הרי אני הולך לשורשיהם! בא ליגע ומצאן קשים.

לכך נאמר "כי מראש צרים". מראש צורים. אלו האבות, ומגבעות אשורנו, אלו האמהות.

(מדרש תנחומא")

מצוות בעפר

"מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל". (במדבר כג. י)

בוא וראה כמה מצות ישראל עושים בעפר.

אמר רבי מאיר הפחות מישאל אינו עובר לו יום שאינו עושה את המצות.

תדע לך שכן אמר רבי יהודה בן רבי שלום אפילו הדיוט שבהדיוטות אינו פושט פרוסה לתוך פיו עד שעושה מצות.

כיצד? יצא לחרוש, הוא מקיים לא תחרוש בשור ובחמור. בא לזרוע, הוא מקיים לא תזרע כרמך כלאים. בא לקצור, הוא מקיים לקט שכחה ופאה. בא לדוש, הוא מקיים לא תחסום שור בדישו. העמידה כרי, הוא מקיים מצות התרומה ומעשר ראשון ומעשר שני. בא לאפותה, הוא מקיים מצות חלה.

הרי עשר מצוות.

ולא עוד אלא כיון שהוא בא לאכול הוא פושט שתי ידיו ליטול לידיים. מה טעם? אלא שהוא פושטן לפני הקדוש ברוך הוא והן מלמדין עליו סניגוריא. אמר לו: רבונאי! הרי עשר אצבעות לפניך, אינם טועמות עד שיתקיימו עשר מצוות בעפר. לפיכך אמר בלעם; בני אדם שעושים כמה מצוות בעפר מי יכול לקללך? ("ילקוט שמעוני")

פרקים במסכת חינוך הבנים

פלגי מים

עמדנו אם כן עד כה על התרומה הכבירה שיש למסגרת ולגבולות בפני הילד, נוכחנו לדעת שהגבולות הן שנסופו של דבר מגבירים את תחושת האושר והסיפוק, אך עדיין עלינו לדעת שילד צעיר איננו מסוגל מצד עצמו להכיר במחויבויות ובגבולות, בין אם מדובר על מחויבויות תורניות או במחויבויות חברתיות.

לגבינו, ההורים, מצב זה מעמיד אותנו בפני ההכרה שילד קטן שהתפתה וקלקל את מעשיו, אין לנו טענה על מעשיו. הטענה או התביעה מהקטן היא שהוא יעמוד במחויבויות הקשר שלו עם המבוגר שבסביבתו; ההורים או המחנך. שיכבד את המבוגר ויקבל את הדרכתו.

תביעה זו, אגב, היא טבועה בטבעו של כל ילד

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעשה מופלא אירע לר' דוד לוב, בזכות הצדיק רבי חיים זיע"א.

עוד בבחרותו זכה ר' דוד להיות במוגאדור, בשנים בהם חי שם הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ר' דוד לוב זכה להתפלל בבית הכנסת עם הצדיק וליהנות מזיו שכינתו.

לפני כשלושים שנה, התחיל ר' דוד להרגיש כאבים נוראים בערמונית (פרוסטטה). המצב נעשה גרוע מיום ליום, עד שר' דוד הוצרך לנסוע ממוגאדור לקזבלנקה, שם שהה באותה עת רופא צרפתי בשם פרופ' בוטון, שהתמחה בטיפול במחלה קשה זו.

כשהגיע ר' דוד לקזבלנקה, הוא עבר את כל הבדיקות השגרתיות, ואז נודע לו לצער הרב כי יש לו גידול ממאיר ל"ע. מלבד זאת נאמר לו עוד שהניתוח הספציפי הזה הוא קשה ומסוכן מאד.

למשמע הבשורה המרה, החל ר' דוד לרעוד מפחד, דאגה גדולה מילאה את לבו; מה יהיה? האם אבריא ממחלה זו?

הרופא, שחש בפחדו וחרדתו הרבה, אמר לו; "לא נוכל לנתח אותך עם פחד שכזה, עליך להיות רגוע לקראת הניתוח".

אך משפט מלחיץ שכזה לא הועיל מאומה ואף לא הפיג ממנו את הפחד.

באותו יום, אושפז ר' דוד במחלקה של פרופ' בוטון, כדי להכין אותו לניתוח שיערך למחרת בבוקר. בלילה, בעת שנתו, נגלה אליו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ר' דוד רואה את הצדיק למולו, כשפניו מאירים כזוהר הרקיע, ועל ראשו טלית לבנה.

רבי חיים זיע"א נטל את הטלית, והניח אותה על גופו של ר' דוד, חציה מימינו וחציה משמאלו, ואז פנה בחיך אל ר' דוד ואמר לו:

"בני, אני רבי חיים פינטו. אל תפחד. מחר אני אעמוד ליד הרופא בשעת הניתוח. הניתוח יארך רק כשעה ורבע והוא יצליח. ואתה תחיה ותאריך ימים".

ר' דוד התעורר והנה חלום. הרגשה טובה מילאה את לבו. הוא נעשה רגוע יותר, ואט אט הפחד נעלם ממנו כליל.

בבוקר, כנס פרופ' בוטון לחדרו, כדי לראות אם הוא רגוע יותר, ולהפתעתו הוא הבחין שר' דוד רגוע ושלו, כמי שהניתוח כבר מאחוריו ובהצלחה.

"אדון לוב - פנה אליו פרופ' בוטון - מה קרה שאתה רגוע ומחייך?"

וכך השיב לו ר' דוד:

"אני גר בעיר מוגאדור. שם לפני כמה שנים התגורר צדיק, מלאך ה'; כמוהו ר' חיים פינטו זלה"ה, המלומד בניסים ונפלאות. צדיק זה בא אלי בחלום, ואמר לי להיות רגוע, שכן הניתוח יצליח ויעבור בשלום, ולא יארך יותר משעה ורבע".

הפרופסור הזעיק פנים: "אדון לוב, על מה אתה מדבר? זה ניתוח קשה מאד אשר יארך מינימום שלוש שעות. זהו ניתוח מסוכן, לא פשוט בכלל".

דברי הפרופסור לא הזיזו את ר' דוד משלוותו, והוא נשאר רגוע ושלו, ומכיון שכן הוחלט לנתח אותו.

הניתוח אכן עבר בשלום, בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. כשהתאושש ר' דוד מן הניתוח ופקח את עיניו, הבחין בפרופסור בוטון העומד למולו, ופניו מביעות שמחה והתפעלות. ר' דוד חיכה למוצא פי הרופא, וזה לא אכזב:

"אדון לוב. הניתוח הצליח מעל למשוער. אבל אני לא חושב כי אני ביצעתי אותו. הניתוח באמת הסתיים לאחר שעה ורבע, דבר שהוא בלתי הגיוני ולא אפשרי. אני חושב כי הצדיק שלך הוא שעזר לי והוא זה שניתח אותך..."